

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 458/2015-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Lanikova Group, s. r. o., Advokátska kancelária, Grösslingová 8, Bratislava, konajúca prostredníctvom advokátky a konateľky JUDr. Zdenky Lánikovej, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 53/97, za účasti Okresného súdu Bratislava II, takto

rozhodol:

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 53/97 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 355,73 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiattri centov) na účet jej právnej zástupkyne Lanikova Group, s. r. o., Advokátska kancelária, Grösslingová 8, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej Lanikova Group, s. r. o., Advokátska kancelária, Grösslingová 8, Bratislava, konajúca prostredníctvom advokátky a konateľky JUDr. Zdenky Lánikovej, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 53/97 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľka je účastníčkou konania o neplatnosť právnych úkonov vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 C 53/97. Návrh na začatie konania bol okresnému súdu doručený 4. februára 1997. Sťažovateľka vstúpila do

napadnutého konania na základe uznesenia sp. zn. 9 C 53/97 z 28. mája 2003, ktorým okresný súd pripustil jej vstup do konania na strane odporcu ako odporkyne v 35. rade. Označené uznesenie bolo sťažovateľke doručené 13. januára 2005.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem opisu skutkového stavu uvádza:

„Poukazujeme na skutočnosť, že celé súdne konanie vedené od roku 1997, je poznačené neprimeranými prietahmi, a to najmä odo dňa 29. 06. 2006, kedy bolo na Okresný súd Bratislava II doručené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3 Co 131/06 zo dňa 31. 05. 2006, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní niektorých z účastníkov konania. Okresný súd Bratislava 2 vo veci absolútne nekonal takmer 8 rokov.

Vychádzajúc z uvedeného má sťažovateľ za to, že namietaným postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod spis. zn. 9 C 53/97 došlo k zbytočným prietahom, čím bolo porušené základne právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa § 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Sťažovateľka sa „... domáha tiež priznania primeraného finančného zadostučinenia v sume 10.000 eur, a to z dôvodov uvedených v sťažnosti, pričom jeho primeranosť odôvodňuje najmä absolútne neprimeranou dĺžkou konania, a skutočnosťou, že za obdobie takmer 11 rokov, keď bol účastníkom konania ako vlastník spornej nehnuteľnosti, súd mu neposkytol žiadnu ochranu jeho práv.

Poukazujeme tiež na celkovú neprimeranú dĺžku súdneho konania (trvá už vyše 16 rokov) a v súčasnosti je v štádiu prvostupňového konania.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo [redacted]... na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod spis. zn. 9C 53/97 porušené bolo.

II. [REDACTED]... sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 10.000 eur (slovom: desaťtisíc euro), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Okresný súd Bratislava II je povinný nahradiť [REDACTED]... trovy konania vo výške 340,90 eur na účet Advokátskej kancelárie Lanikova Group, s. r. o... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ešte pred predbežným prerokovaním ústavný súd požiadal predsedníčku okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Na žiadosť ústavného súdu reagovala predsedníčka okresného súdu v písomnom vyjadrení sp. zn. Spr 3243/2015 z 1. júla 2015, v ktorom okrem iného uvádza:

„Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu k otázke účasti účastníctva sťažovateľky v konaní uvádzam, že v návrhu na začatie konania nebola pôvodne sťažovateľka označená ako účastníčka konania na strane odporcu. Až písomným podaním zo dňa 09. 04. 2003 (č. l. 204) navrhovateľ rozšíril návrh a žiadal tiež o pripustenie ďalších účastníkov na strane odporcu, medzi nimi je aj uvedený ako odporca v 34. rade [REDACTED] a ďalej mala byť uvedená jeho manželka ako odporkyňa v 35. rade [REDACTED] (ako to vyplýva z [REDACTED]), avšak navrhovateľ uviedol vo svojom písomnom podaní meno [REDACTED] [REDACTED] (č. l. 216). Na základe takto podaného návrhu súd uznesením zo dňa 28. 05. 2003 okrem iných pripustil, aby do konania na strane odporcu č. 35 vstúpila označená [REDACTED]. Následne v konaní bolo zistené správne označenie odporkyne v 35. rade a bolo jej dňa 13. 01. 2005 (č. l. 304) doručené uznesenie zo dňa 28. 05. 2003.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich nálezocho prikázal tunajšiemu súdu konať bez zbytočných prietahov a predchádzajúcim sťažovateľom (odporca v 26., 27., 28., 29., 35., navrhovateľka) bolo priznané finančné zadosťučinenie, ktoré bolo sťažovateľom vyplatené.

Predmetný spis sa dlhodobo nachádzal u v minulosti vo veci konajúcej zákonnej sudkyne [REDACTED].

Z dôvodu vzdania sa funkcie menovanej sudkyne bol spis v zmysle dodatku k rozvrhu práce prikázaný opatrením zo dňa 24. 2. 2014 na rozhodovanie [REDAKOVANÉ], sudcovi tunajšieho súdu.

Uznesením Súdnej rady SR zo dňa 31. 3. 2014 bol [REDAKOVANÉ] s účinnosťou od 1. 4. 2014 preložený na výkon funkcie sudcu na Okresný súd Bratislava V, pričom vzniknutá situácia pri pôvodnom pridelovaní veci nebola predvídateľná.

V súčasnosti v zmysle Dodatku č. 10 k Rozvrhu práce tunajšieho súdu na rok 2014 je spis pridelený na rozhodovanie [REDAKOVANÉ], ktorá vo veci plynulo koná.“

Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 9 C 53/97 zistil, že jeho obsah zodpovedá prehľadu procesných úkonov, ktorý je uvedený v odôvodnení nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 780/2014 z 18. marca 2015, a preto z neho pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky vychádzal. Nad rámec skutočností uvedených v označenom náleze ústavný súd zistil, že:

- uznesením sp. zn. 9 C 53/97 z 29. januára 2015 ustanovil okresný súd odporcom v 2. a 3. rade opatrovníka na zastupovanie v konaní,
- 27. apríla 2015 nariadila zákonná sudkyňa preveriť stav dedičského konania vedeného pod sp. zn. 46 D 391/2014,
- 25. júna 2015 okresný súd vyzval navrhovateľku osobne, či trvá na späťvzatí žaloby, keďže jej novozvolená právna zástupkyňa zastupuje v tomto konaní i jedného z účastníkov konania na strane odporcu.

Vo vzťahu k účasti účastníctvu sťažovateľky v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 C 53/97 ústavný súd zistil, že do tohto konania vstúpila na základe uznesenia sp. zn. 9 C 53/97 z 28. mája 2003, ktorým okresný súd pripustil jej vstup do konania na strane odporcu ako odporkyne v 35. rade. Označené uznesenie bolo sťažovateľke doručené 13. januára 2005.

Uznesením č. k. II. ÚS 458/2015-13 z 29. júla 2015 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia jej základného práva na

prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 53/97.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku okresného súdu, aby prípadne doplnila predchádzajúce vyjadrenie okresného súdu k sťažnosti a zároveň oznámila, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 2097/15 z 11. septembra 2015 oznámila, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, a svoje predchádzajúce vyjadrenie k sťažnosti nedoplnila.

Následne ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky, aby sa vyjadrila, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr 3243/15 z 1. júla 2015 a sp. zn. Spr 2097/15 z 11. septembra 2015 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska. Právna zástupkyňa sťažovateľky v podaní doručenom ústavnému súdu 1. októbra 2015 oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, k vyjadreniam predsedníčky okresného súdu nezaujala stanovisko.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľky a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 53/97 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný urobiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 a ods. 4 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie. Dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

Ústavný súd už nálezom sp. zn. IV. ÚS 352/2013 z 23. septembra 2013 rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 53/97 došlo k zbytočným prieťahom, a tým k porušeniu základného práva navrhovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov, na základe čoho jej priznal finančné zadosťučinenie a úhradu trov konania. Súčasne uložil okresnému súdu konať vo veci. Ústavný súd vyslovil porušenie tohto základného práva aj vo vzťahu k niektorým účastníkom označeného súdneho konania

na strane odporcov, o sťažnostiach ktorých rozhodol nálezmi sp. zn. I. ÚS 473/2013 z 20. novembra 2013, sp. zn. III. ÚS 226/2014 z 10. júna 2014, sp. zn. III. ÚS 329/2014 z 30. júla 2014 a sp. zn. I. ÚS 780/2014 z 18. marca 2015. Ústavný súd nenašiel dôvod na to, aby sa pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky odchýlil od právnych záverov vyslovených vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach týkajúcich sa namietaného konania.

1. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o určení neplatnosti právneho úkonu tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Aplikácia relevantnej právnej úpravy vzťahujúcej sa na tento typ konania je v judikatúre všeobecných súdov stabilizovaná. Prípadnú skutkovú zložitosť vyplývajúcu z osobitných okolností veci ústavný súd nemohol zohľadniť, pretože sa v doterajšom priebehu konania neprejavila. Väčší počet účastníkov na strane odporcov ústavný súd taktiež nemohol zohľadniť ako okolnosť, ktorá by výrazne komplikovala postup okresného súdu, pretože okresný súd od rozhodnutia o ich vstupe do konania o veci v podstate nekonal a nevyužil ani možnosť ustanoviť im spoločného zástupcu podľa § 29a OSP.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 9 C 53/97, ako aj z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa stala účastníčkou napadnutého konania až na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. 9 C 53/97 z 28. mája 2003, ktorým okresný súd pripustil jej vstup do konania na strane odporcu ako odporkyne v 35. rade. Ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorú by bolo potrebné pripísať na ľarchu sťažovateľky, ktorá je účastníčkou konania, v súvislosti s prieťahmi v tomto konaní, avšak poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľka 1. októbra 2014 vzala svoj návrh späť v celom rozsahu a sťažovateľka (ako odporkyňa v 35. rade) sa o tomto späťvzatí dozvedela ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, čo vyplýva priamo z odôvodnenia sťažnosti.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Ústavný súd preskúmal postup okresného súdu v období od vstupu sťažovateľky do konania na základe uznesenia z 28. mája 2003, ktoré jej bolo doručené 13. januára 2005. Okresný súd od 7. septembra 2006, keď doručoval účastníkom konania uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 131/2006 z 31. mája 2006, až do podania sťažnosti ústavnému súdu (20. apríla 2015) nevykonal žiadne pojednávanie a bol prakticky nečinný okrem realizácie sporadických úkonov, ktoré sa týkali doručovania písomností a ustanovenia opatrovníka účastníkom konania, ktorých pobyt nie je známy. V napadnutom konaní došlo k späťvzatiu žaloby právnu zástupkyňou navrhovateľky, ktorá však v tomto konaní zastupuje i jedného z odporcov, preto okresný súd vyzval 25. júna 2015 navrhovateľku osobne, aby sa vyjadrila, či trvá na späťvzatí.

Posudzované obdobie v napadnutom konaní okresného súdu je ako celok poznamenané jeho nečinnosťou, sporadicky prerušenou vykonaním úkonov procesného charakteru. Zohľadňujúc jeho doterajšiu neprimeranú dĺžku (vyše dvanásť rokov) a poukazujúc na celkovú dĺžku napadnutého konania (takmer devätnásť rokov), ústavný súd dospel k záveru, že v jeho doterajšom priebehu došlo k zbytočným prieťahom, ktoré boli spôsobené predovšetkým neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto prieťahy, ústavný súd s odkazom na svoju ustálenú judikatúru (pozri

napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03) neakceptoval. Personálne problémy a vysoká zaťaženosť sudcov nemôžu byť na ťarchu účastníka konania a nemajú povahu okolnosti, ktorá by vylučovala zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci samej.

Napriek tomu, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, neprikázal mu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 53/1997 konal bez zbytočných prieťahov, pretože takýto príkaz je už obsahom nálezov sp. zn. IV. ÚS 352/2013 z 23. septembra 2013, sp. zn. I. ÚS 473/2013 z 20. novembra 2013 a sp. zn. III. ÚS 226/2014 z 10. júna 2014.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľka sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 9 C 53/97 a jeho dlhodobú nečinnosť, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, najmä povahu prerokúvanej veci a jej význam pre účastníka konania, ale aj skutočnosť, že sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súdu až po späťvzatí žaloby, a zohľadňujúc aj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 473/2013, sp. zn. III. ÚS 226/2014, sp. zn. III. ÚS 329/2014 a sp. zn. I. ÚS 780/2014, ústavný súd považuje priznanie sumy 3 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto nálezu.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním Lanikova Group, s. r. o., Advokátska kancelária, Grösslingová 8, Bratislava. Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca

hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 € (za 2 úkony urobené v roku 2015).

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Sťažovateľke priznal za každý úkon vykonaný v roku 2015 sumu 139,83 €, čo predstavuje sumu 279,66 €, a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony vykonané v roku 2015 po 8,39 €, čo spolu predstavuje sumu 296,44 €, ktorú bolo potrebné zvýšiť o 20 % DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, keďže právna zástupkyňa sťažovateľky je platcom DPH; celková odmena za poskytnuté právne služby tak predstavuje sumu 355,73 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2015